

Čo všetko sme schopní spraviť
pre nový začiatok?

ŠKRABOT

PETER DERŇÁR

Ljndeni

Škrabot

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Peter Derňár
Škrabot – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

PETER DERŇÁR

ŠKRABOT

Ljndeni

Venujem pamiatke mojich starých rodičov,
Márie a Štefana Mančíkových, ktorým som ako desaťročný
povedal, že chcem byť spisovateľom. Pretože spisovateľ nič
nerobí, len píše. Mrzí ma, že mi to trvalo tak dlho.

Všetky mená, postavy a udalosti sú výplodom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

PROLÓG

Kolaboval. Srdce mu vydávalo jeden nepretržitý dunivý zvuk. Bum-bum-bum-bum... Neovládateľne sa triasol a dychčal, ako by bol v poslednej štvrtine výstupu na Kriváň. Oči vytrieštal do čiernočiernej tmy. Nevidel nič, a zároveň všetko. Fantázia mu na čiernom plátne maľovala výjavy, ktoré ho dostávali na pokraj šialenstva. Ale bola to naozaj fantázia? Výplody jeho chorej mysle tak ako tisíckrát predtým? Toto sa mu napriek celej tej absurdite zdalo neporovnateľne silnejšie a skutočnejšie.

„Seriem na to, padám preč,“ zašomral škripavým hlasom a pokúsil sa vstať na huspeninové nohy. Okamžite ho hodilo späť. Bol na konci so silami.

„Nie,“ zašepkal a pokrútil hlavou, až sa mu zatočila. „To bude mega trápne,“ pomyslel si. Dal si predsa sľub, že vydrží, že dokáže aspoň toto. Keď zdupká, vysmejú ho kolegovia a brat len chápavo prikývne a nebude sa mu vedieť pozrieť do očí. Ale čo je najhoršie, sám seba odsúdi najprísnejšie. „Som sračka. Prišiel som sem ako sračka a tak aj odídem,“ šomral si fackovaný hanbou. Chytila ho nová vlna bojovnosti, až nepatrne vystrel chrbát.

Ako to je? Drž svalový korzet, hlavu hore, lopatky k sebe, plecيا najvyššie, ako sa dá, a na tvár si prilep úsmev. Popletená myseľ bude nasledovať čudne pozitívne správanie tela a vyjasní sa, opakoval si ako mantru filozofiu z Norbekovových knižiek, ktoré mu často pomohli dostať sa z najhoršieho. Nesmelo pokrivil pery v snahe aspoň sa uškrnúť...

Škrabot... Zase. Silnejší. A bol tam, kde predtým, schúlený, vystrašený, dezorientovaný, za hranou prítčnosti. Teraz akoby zvuky vychádzali priamo spod neho. Fakt tam musela byť nejaká sviňa, myš alebo nebodaj potkan. Keby aspoň niečo videl.

Zapištie. Krátke, no nepochybniteľné.

„Fuj, to je hnus,“ striasalo ho odporom.

„Seriem na to, fakt na to seriem,“ zvýšil hlas, až mu preskočil. „Končím!“

Postavil sa a tentoraz rozhodne vykročil smerom, kde tušil dvere. Ruky držal vystreté pred telom, na roztrasených nohách sa šuchtal k východu. V tejto chvíli mu bolo totálne ukradnuté, čo na jeho dobrodružstvo, ktoré z neho malo spraviť silnejšieho človeka a pomôcť mu nájsť samého seba, povedia ostatní. Veď im nemusí vešať na nos, ako dopadol. Nejakto zahrá. Hlavne rýchlo von.

Stena. Konečne! Teraz trochu doľava, áno, zárubňa, kľučka, vyslobodenie...

„Nie!“ zvriskol mykšlujúc kľučkou nehybných dverí. Čo to znamená?! Plecom sa zaprel do dreva a naďalej mykal so zbesilou frekvenciou. Nič. „Ááách, debil!“ vynadal si a v zlomku sekundy ho zaplavila priam hmatateľná vlna úľavy. Samozrejme, veď je zamknutý, sám to tak spravil, aby mohol odpočívať bez všetkých tých paranoidných predstáv, že mu sem v spánku niekto vtrhne. Možnosť zamknúť sa tu bola preňho podmienkou, aby sa na to vôbec dal. V živote by nezaspal za dverami, nad ktorými nemá kontrolu...

Spotenou rukou nahmatal kľúč a energicky ním otočil. Doľava a ešte raz. Opäť stlačil kľučku a navalil sa na dvere. Nič...

Ako to? Vôbec nechápal, ešte stále zaplavený vlnou úľavy spreď pár sekúnd. Odomkol predsa. Alebo nie? Mocnejšie zahegal kľučkou, opäť sa zaprel do dverí, a keď držali rovnako pevne

ako predtým, bez rozmyslu začal opäť točiť kľúčom. Tentoraz dvakrát doprava. Na doraz. Nič. Dvakrát doľava, na doraz, a ešte o stotinu milimetra viac. Nič. To je absurdné! Týmito dverami predsa už viackrát prešiel do malej predsienky, kde mal zásoby jedla a toaletu. Alebo žeby...? Zúfale ženy robia zúfale veci. A platí to, samozrejme, aj o mužoch. Neotvárajú sa tie dvere dnu? zháčil sa mysliac na nespočetné situácie na úradoch, v nemocniciach či v desiatkach iných budov, keď miesto *push* robil *pull* a opačne... V zlomku sekundy prestal tlačiť a potiahol. Nič. Skúsil opäť čarovať s kľúčom, aj úplne nezmyselne v smere hodinových ručičiek. Nič. Ani tam, ani späť, hoci v tejto chvíli si bol už stopercentne istý, že dvere sa otvárajú smerom von. Veď predtým do nich vždy zľahka strčil rukou, a už bol v predsieni.

„Ja som tu fakt zavretý, boha! Halóóó!“ zvriskol v novom návale paniky a mocne zabúchal na dvere. „Hééééj! Končím! Chcem ísť von! Héééééj!“ reval už bez hanby a kontroly. Nezaujímal ho, že zlyhal pred sebou a celým svetom, túžil len vypadnúť. Okamžite!

„Héééééj! Hej! Hééééj!“ zreval ešte naposledy, vysílený krátkou námahou. Plytko dychčal a ucho pritískal k dverám, až ho bolelo. Nič. Nepočul vôbec nič, len svoj dych a freneticky búšiace srdce. A potom ešte niečo iné. Plazilo sa to k nemu zozadu, od konca posteľe. Syčivé slová vyslovované s nekonečnou zlobou akoby zhmotňovali všetku nenávisť, ľstivosť a agresivitu sveta. Teraz im už zreteľne rozumel.

„Zabi, zabi, zabi sáááá.“

1. ČASŤ

PETER

1

„Tak áno či nie?“

„Čo áno či nie?“

„Nooo, nehraj sa, dobre vieš...“

Peter to, samozrejme, vedel, brat Ivan mu o tom hovoril do telefónu takmer každý druhý deň. Zimná hrebeňovka v Nízkyh Tatrách, mocný zážitok pre stredne odvážnych hikerov, veľa potu, otáznikov týkajúcich sa počasia, ale najmä nepohodlie spojené s nocľahom.

„Viem, jasné, že viem... Len ja... Akože, fyzicky by som to dal, aj výbavu už mám slušnú, takže nech padajú aj sekery, prežijeme, ale...“

„Prespávačky na horských chatách.“

„To nedám. Ja sa fakt nevyspím, keď tam bude na jednej izbe ix cudzích ľudí chrápať, prdieť, trtkat' a čo ja viem, čo ešte, a ,hajzl majú na chodbě““

„V tom lepšom prípade,“ uznal Ivan.

„V tom lepšom prípade,“ pritakal s úsmevom Peter, keďže občas je k dispozícii len kadibúda, ku ktorej sa treba prebrodiť snehom. „Počuj, serie ma to viac ako teba, ver mi. Ale vieš, aké mám problémy so spánkom, a teda, kamarát, nezlepšuje sa to, práve naopak. Už to vidím, nezaspím ani na päť minút. Ako sa mám potom celý deň pachtieť v zime? A ďalšiu noc to isté. Skapem tam.“

„Tak si dáš tabletku.“

„Také ľahké to bolo kedysi,“ vzdychol si Peter. „Niekedy zaberie, niekedy nie, a v takýchto extrémnych podmienkach... No neviem, nebudem to riskovať. Prepáč.“

„Takže toto je definitíva?“

„Prepáč...“

„Ale veď pohodka, v podstate som to čakal, ale skúšam ťa motivovať,“ usmial sa Ivan.

„Viem a oceňujem, fakt. Ja by som sa na takéhoto človeka vyto. Ty si asi posledný, kto to so mnou ešte nevzdal.“

„Nevzdal, jasné. A tak – téma číslo dva. Assisi! Akože ale toto mi povedz hneď... Ja chcem ísť na sto percent, a keď to nedáš ty, idem si pozháňať inú partiu. Ivici som už oznámil, že toto leto dlhšiu rodinnú doľču nedám, lebo v máji idem na dva týždne na pút. A idem, s tebou alebo bez teba.“

„Okej, okej. Dám ti to v percentách. Zimná hrebeňovka na deväťdesiat percent nie, toto je tak päťdesiat na päťdesiat.“

„Tak to si mi vééééľmi pomohol, idem rovno kúpiť dve letenky do Florencie.“

„Pozri, vieš, že toto má láka najviac na svete...“ začal Peter. Ale nemôžem, pomyslel si deprimovane rodený plánovač, ktorému nič nenaháňalo väčší strach ako skutočnosť, že každú noc budú spať niekde inde a vopred nebudú vedieť kde. Žiadne rezervované ubytovanie, ktoré si prelustruje na Tripadvisore, hrozba veľkých izieb so železnými poschodovými posteľami plnými cudzích vandračov...

„Čo si to tam mrmleš?“ začul Ivana v telefóne.

„Ále, nič. Kašli na mňa, fakt kašli. Zožen si poriadneho partáka, nie takéhoto neprispôsobivého šaša. Už teraz ti závidím a vidím tie fotky, cítim na jazyku to skvelé toskánske žrdlo.“

„Nafotíš si to sám, aj sa prežerieš pizze... Počuj, máš štyridsať rokov, nemôžeš sa takto zahrabať... Rozvedený si už viac ako rok

a predtým si koľko...? Dva roky si bol preč od rodiny? Hoď to už konečne za hlavu a začni žiť!“

„Ale o to predsa vôbec nejde! Fakt. Chceš to v percentách?“ vzdychol si Peter a Ivan sa v duchu uchechtol nad bratovou snahou o presnosť a chuťou všetko vyjadrovať v percentách, číslach, štatistikách.

„Tá krava na to nemá vplyv ani päť percent,“ preskočil Petrovi hlas pomysliac na exmanželku a dokazený život. „Vlastne ani jedno. Toto je čisto o mne, je to strašná výzva, ale netlač na mňa, prosím ťa,“ dodal, hoci vedel, že potrebuje niekoho, kto naňho zatlačí. Inak sa zahrabe do svojho prenatateho petržalského jednoizbáku a zrazu zistí, že má päťdesiat, potom šesťdesiat, potom rakovinu alebo inkontinenciu a príde aj o teoretickú šancu niečo podniknúť. Možno okrem výletu loďou na Devín.

„Počuj,“ rozhodol sa Ivan zmeniť taktiku. „Mohol by si konečne napísať knihu. Pozor, tajomstvo! Celé mesiace ti zháňam pod stromček nejaký bedeker k tejto púti z La Verna do Assisi, a nič. V angličtine som narazil na jedinú vec. Chápeš? Zažiješ, prekročíš svoj tieň, napíšeš knihu a ja ti garantujem, že ti ju aj vydajú. Dnes fičia všetky tie ‚pešo do Betlehema‘, ‚Pionierom po Afrike‘ a ‚bicyklom na kraj sveta‘,“ vychrlil spokojný so svojou prezentáciou a čakal na reakciu. Medzi bratmi sa rozhostilo ticho.

„Do Jeruzalema to bolo, nie do Betlehema,“ zahundral Peter, uvedomujúc si pravdivosť slov svojho brata. Fakt by to bola ideálna príležitosť, ako so svojím životom niečo spraviť. Novinárska robota ho už dávno nebavila. Písať chcel, to áno, ale knihy, a nie články o exhibicionistoch, ktorí sa na pätnásť sekúnd ukážu v talentovej súťaži a myslia si, že sú pre národ rovnako dôležití ako Lasica, Chudík či Žbirka. Áno, určite by dokázal napísať skvelý cestopis o tej púti. Živý, vtipný, plný faktov a prvotriednych fotiek. A áno, zrejme by dva týždne v Toskánsku prežil, ale...

„Počuj, nahustil som do teba toho už dosť,“ prerušil brat jeho úvahy a hlas mu zmäkol. „Rozmýšľaj o tom, neponáhľaj to až tak strašne,“ preradil do defenzívy, keďže vedel, že ak niečo v prípade psychicky labilného brata nemá zmysel, tak tlačiť na pílu. „Pekne si uži Vianoce, privítaj nový rok na nejakej divokej žúrke v svojom štýle... Ha-ha-ha... Poriadne sa na všetko vyspi...“

„Ha-ha-ha...“ pridala sa Peter.

„Prepáč, nemyslel som to tak. Skrátka, v novom roku do úto-ku! Ozaj, fakt si nechceš s nami dať štedrú večeru? Decká by sa tešili, žrádla bude, telky máme tri.“

„Bože, už tri? Prepáč, určite sa zastavím medzi sviatkami, dievčatám donesiem darčeky, ale viem, aké to je, keď chvíľu s ro-
dinou naruší cudzí element.“

„Ale aký cudzí, prosím ťa. Tak choď aspoň k rodičom, budú celí šťastní!“

„To sme už preberali... Z toho mám depku, je mi to strašne divné, starý človek ide tráviť Vianoce s ďalšími starými ľuďmi, lebo si potentoval život a nič lepšie nedokáže vymyslieť. Veď to vidíš na tom drbnutom Facebooku. Naši rovesníci idú na chaty na Donovaly alebo do Álp, s frajerkami alebo dobre oblečenými ženuškami a dvadsaťčlennou partiou... A ja budem s rodičmi?!“

„Po prvé, dobre vieš, že na Facebooku všetci klamú. Všetci! Z tisíc osemsto fotiek spravených na dovolenke vyberú tri, kde nevyzerajú ako vyžité strašidlá, preženú ich desiatimi filtrami a potom sa o ne akože spontánne podelia s ostatnými. A napíšu síce, že ‚super, špica, mega dva týždne v raji‘, ale zabudnú spomenúť, že v Ománe boli mimo sezóny, v mori sa nedalo kúpať a fučalo tak, že im prehadzovačku z plešiny bralo na nesprávnu stranu. Mimochodom, tú prehadzovačku začesanú z chlupov z chrbta, samozrejme, na tých dokonalých fotkách neodhalíš! Ani to, že po večeroch nevysedávali v hotelovom bare, aby si

užili vystúpenia miestnych umelcov, ale preto, že sú to posratí alkáči, ktorí chľastom potláčajú smutnú realitu, v ktorej žijú. Tú však na svojom milovanom Facebooku predávajú prebalenú ako staré poľské mäso, a ty im to normálne žerieš. A ešte tá to depkuje!“ rozbehol sa nečakane Ivan a Peter sa musel do telefónu nahlas smiať. Brat však ešte neskončil. „A nepozerať sa na všetko tak negatívne, mal by si sa tešiť, že rodičia ešte žijú a sú schopní pre seba aj pre teba pripraviť normálne Vianoce a že ich nemusíš ísť len pozrieť do nejakého smradľavého hospicu. Ale k nám by si naozaj mohol prísť. Prebral som to s Ivicou, normálne sa teší, ráta s tebou. Aj vlni ráta...“ dodal zmierlivo, keďže si nebol istý, či nezašiel príďaleko. Začul však, ako sa Peter stále chichocce, a tak si nečujne vydýchol.

„Okej, viem, verím ti,“ ozval sa po chvíli Peter. „Ty máš normálnu ženu, ktorá sa normálne úprimne teší na švagra a nedá ti to dve minúty po mojom odchode vyžrať. Fakt ti verím a ďakujem, že mám túto možnosť. Budem nad tým rozmýšľať a ozvem sa.“

„Super, takže budeš rozmýšľať nad Assisi a nad Vianocami u nás. Viac ti nakladať nemienim,“ prehodil veselo Ivan, no Peter za jeho slovami tušil obavy zmiešané so smútkom. Sám to cítil rovnako. Nebude Assisi ani Vianoce v normálnej rodine...

„Okej, díkys za nekonečnú trpezlivosť, empatiu a odborný prístup k pacientovi. Ozývam sa.“

„Jasné, čau a nešmykni sa vonku!“ rozlúčil sa Ivan.

A na čom? Zamyslel sa Peter, keďže zima tradične počas decembra nechávala úradovať kolegyňu jeseň vetrom a blatom. Radosť žiť, juchuchú...

Lajoshalma, máj 1893

Ležali v mäkkej tráve, obklopení sýtou zeleňou a štebotaním vtákov. Boli do seba zakliesnení, jemný vánok im z lesklých tiel olizoval pot, ostrá vôňa lúčnych kvetov súperila o pozornosť s hodvábnymi slnečnými lúčmi. Oni nič z toho nevnímali, oči a všetky ostatné zmysly boli sústredené len na toho druhého.

Nehýbali sa, užívali si sladké pocity po milovaní. Čas prestal existovať, sekunda bola nekonečnom, ich telá sa zliali spolu s nádherou okolitého sveta do harmonickej jednoty. Nič im nechýbalo, boli takí šťastní, ako sú všetci mladí ľudia, keď prežívajú prvú lásku, prvú telesnú rozkoš, a absolútne nepochybujú o tom, že on je ten pravý, ona tá pravá.

„Láska moja,“ ozvala sa dievčina, pretože ženy nikdy nevydržia mlčať dlhšie než muži.

„Áno, milovaná?“ prehovoril aj mládenec a blažený úsmev neopúšťal jeho tvár.

„Nič. Len som to chcela vysloviť... Láska moja.“

„Láska moja.“

A opäť sa ponorili do ticha. Povedali si všetko, čo považovali za potrebné, a potom sa do seba opäť nenásytne pustili. Pretože zamilovaní mladí ľudia niektorých vecí nikdy nemajú dosť.

2

Zime sa neráčilo upozorniť na seba ani nasledujúce ráno, hoci do sviatku všetkých sviatkov už neostával ani týždeň. Peter zvažoval, či sa do redakcie nevyberie na bicykli. Mal to len niečo viac ako päť kilometrov, no problémom nebola vzdialenosť, ale skutočnosť, že: po prvé, nemal si ho v práci kde normálne zaparkovať, a po druhé, nemal sa kde aspoň trochu dôstojne zbaviť potu a cyklooblečenia. Zvítazilo preto auto, jediná vec, ktorú si odniesol z manželstva, respektíve jediná vec, ktorú mu jeho drahá Zuzana nechala. „Si zodpovedný za to, že sa tvojej dcére rozpadla rodina, chceš jej teraz zobrať aj domov? Má dvanásť, preboha, je v najhoršom veku, poznačí ju to do konca života,“ argumentovala ostro, keď sa pokúsil prinútiť ju, aby predali svoj štvorizbový byt v bratislavskom Ružinovce a normálne sa rozdelili fifty-fifty. V duchu s ňou však musel súhlasiť a následne ho zabila ďalším argumentom. A aj s tým, mimochodom, súhlasil. „Stále naň máme hypotéku, keď si si náhodou nevšimol, banka nás totálne ošklbe,“ prskala a tvár sa jej krivila zlostou. Samozrejme, že si to všimol, veď ju pätnásť rokov poctivo platil... Veľkodušne mu následne vysvetlila, že keďže v byte spolu s ich jediným dieťaťom ostane, bude hypotéku ďalších pätnásť rokov platiť ona, tým sa to celé vyrovná, a on si navyše môže zobrať to svoje milované auto. Zobral si aj milovaný laptop, no nech počítal, ako počítal, nevyšiel z tohto súboja víťazne...

Aspoňže pre svoju štvorročnú Mazdu teraz našiel parkovacie miesto v relatívne slušnej vzdialenosti od bizniscentra, kam sa nedávno presťahoval bulvárny web, pre ktorý pracoval. Už aspoň sto rokov, zdalo sa mu, hoci teraz ťahal len siedmy.

„Dobar dan, vospolok. Tak komu dnes zničíme život?“ vytrhol ho z myšlienok príchod tradične dobre naladeného fotografa Roba. Takmer dva metre vysoký chlap chudý ako špajdlá sa zvalil do svojho kresla a zaškeril sa na Petra a vedľa sediaceho Kuka, ktorý niečo usilovne ťukal do mobilu.

„Dnes dáme dole všetkých!“ zdvihol Kuko zrak. „Zrušíme náš web a nímami prídu o jednu z možností, ako exhibovať!“ predniesol celkom vážne a nečakajúc na odpoveď sa opäť ponoril do komunikácie cez mobil.

„Samé skvelé nápady, a už od skorého rána! Mám to ja dream team!“ začuli od dverí Táňu, ktorá po chvíli fučiac zložila svoje objemné telo na gauč. Ten bol jediným nadštandardom ich redakcie, ktorá zaberala jedno podlažie bizniscentra. Pred sťahovaním do týchto sterilných priestorov šéfstvo zrušilo aj posledné priečky, aby sa náhodou niekto nezašival po kanceláriách, za prerasteným kvetom alebo len tak za rohom. O nejakej oddychovej zóne v štýle pracovísk Googlu alebo náznakoch súkromia mohli len snívať. Zvykli si, stali sa z nich ropáci.

„A máte aj nejaké použiteľné nápady?“ podpichla svojich ľudí šéfka oddelenia šoubiznisu, dlhoročná matadorka na tomto poli ľudovej zábavy, v tej chvíli ešte stále predýchavajúc dlhú cestu od výťahu. Peter ju musel obdivovať, Táni Vargovej sa ani po desiatkach rokov svet celebrít nezunoval, stále s rovnakým nadšením vítala každé nemanželské dieťa, vážnu diagnózu či akúkoľvek šťavnatú klebetu týkajúcu sa aj toho posledného speváka, herca či mo-

derátora. Na druhej strane, pre starú dievku bez vlastného potomstva bola práca jedinou kamarátkou a súčasne zmyslom života.

„Aj tak máš, Tánička, viac než ja,“ vzdychol si nečujne.

„Čo si hovoril? Máš tému, Peťko?“ podpichla ho okamžite, potvrdiac, že hoci vyzerá ako spomalená stará teta, zmysly má v stopercentnom stave.

„Vychádza krásna kniha fotografií Karola Kállaya,“ chytil sa hneď. „Môžem to dať na otvarák?“

Kuko vyprskol do smiechu a Robo mu ukázal palec nahor, veď spropagovať kolegu, ktorý fotil asi len stokrát lepšie ako on, bude pre ich web cťou. Táňa len pokrútila hlavou.

„Ale fakt, aspoň pár slov o tom. Prečo musíme dookola omieľať len tých desať niktošov, ktorí krmia svoj Instagram holými fotkami?“ chytil Peter bojovú náladu. „Dajme tomu trochu rovnováhu, veď kto nechce čítať o Kállayovi, klikne na kozy.“

„Tak, tak, pravdu má,“ podporil ho Robo. „A o kozičkách napíše Cica. Však Cica, stvoríš dnes niečo pekné, estetické?“ obrátil sa k mladučkej kolegyni, ktorá pred chvíľou dorazila a teraz si usilovne nanášala na dlhočizné riasy tretiu vrstvu maskary. Robo jej nestál ani za pohľad, nemal peniaze, nešéfoval televízii, a keď išiel po obchodnom centre, nik si od neho nepýtal autogram.

„Robčo, ty buď ticho, a ty, Peťko, potrebuješ dovolenku,“ pokrútila Táňa opäť hlavou. „Lebo nám tu pokazíš bulvárnu morálku. A keď už o tom hovorím... Ty si ju aj musíš zobrať!“ štartovala sa. „Stále máš pätnásť dní a končí sa december. Bolo jasne povedané, že sa prenáša maximálne päť.“

„Dobre, dobre, žiadny Kállay, Cica spraví kozy a ja to ako tvoj nejlepší editor predám našim intelektuálne založeným čitateľom. Spokojná?“ snažil sa zahovoriť Peter, no zo šéfkinho výrazu mu bolo jasné, že od témy dovolenka sa mu nepodarí odkloniť pozornosť.

„Ale fakt, si čoraz neznesiteľnejší,“ pritakala si Táňa.

„To čo je za slovo? Povedz ho rýchlo trikrát po sebe,“ vrátil úder Peter.

„Poznám aj dlhšie. Si ten najneznesiteľnejší človek, ktorý sa v poslednej dobe pohybuje v mojom okolí.“

„Tak to máš blbé...“ zašomral a razantne sa otočil k počítaču.

„Počuj, veď si choď niekam zalyžovať!“ nedala sa odbiť.

„Na Donovaloch je Hamšík aj Kollár!“ vyslovila na pol napichaných úst Cica, keďže si ich práve rúžovala.

„No vidíš, budeš v skvelej spoločnosti,“ uškrnul sa Kuko, naďalej sa venujúc mobilu.

„Paráda, ďakujem,“ vzdychol si Peter. „Ale veď nie je sneh, mám tam chľasť?!“

„No tu v Bratislave nie je, ale na horách je to hádam lepšie,“ tlačila šéfka. „Alebo choď do exotiky, niekam ďaleko,“ premýšľala zaňho.

„Na masáže do Thajska!“ pomáhal jej Robo.

„Na rum do Karibiku,“ pridala sa Kuko.

„Ja by som išla do Dubaja, tam je to ako v rozprávke,“ zamrkala Cica, ktorá už prešla takmer kompletnou vizuálnou premenou, vrátane sýtej červene na lícných kostiach.

„Tak choďte!“ nasrdil sa Peter. „Tlačte sa desať hodín v lietadle, potom ďalšie dve hodiny v autobuse a ako bonus trojhodinová plavba nejakou lodičkou z trstia, aby ste sa konečne dostali na ostrovček z katalógu, ktorý si celí nadržaní vyfotíte a zavesíte na Instagram. Osrať, aj keby ste mi to hneď teraz kolektívne venovali na Vianoce. Ani zadarmo!“ uzavrel túto tému a opäť sa obrátil k počítaču, aby bolo všetkým jasné, že už doňho nemajú rýpať.

„Vieš čo? Tak sa daj zakopať do hlbkej jamy. A uvidíš, ako veľmi sa ti po piatich minútach bude chcieť ísť lyžovať, tlačiť sa v lietadle a žiť,“ vzala si šéfka polohlasom posledné slovo.

Koľký raz sa to takto zvrhlo? Koľký raz mu jeden cez druhého alebo pekne osamote skvelo radili, čo má robiť so svojim životom? Zdalo sa mu, že najmä za posledný rok neprešiel ani jeden pracovný deň, aby sa mu nesnažili dávať skvelé tipy, ako vystúpiť zo začarovaného kruhu sebadeštrukcie. Keďže nastalo ticho, bolo mu jasné, že poza jeho chrbát na seba teraz robia oči a ukazujú si niečo v štýle „dajte mu už pokoj“. Po chvíli počul, ako sa Táňa s fučaním zdvihla a presunula sa do svojho pracovného kresla. Postupne to na pracovisku začalo vyzerať... No skrátka ako na pracovisku, a nie ako na motivačnom seminári.

Témy sa nakoniec vyrojili samy od seba. Robo šiel niekoho paparazovať a tváril sa pritom veľmi záhadne, Kuko freneticky búchal do počítača pokračovanie článku o známych kráskach, ktoré sa nechtiac odhalili na verejnosti, a Cica s Táňou si vzrušene šepkali klebety zo včerajšej módnjej prehliadky, na ktorej sa očividne zdržali až do záverečnej. Keďže Peter dokázal po všetkých tých rokoch zvládnuť svoju prácu za polovičný čas, ostávalo mu ho viac než dosť, aby sa ľutoval... Alebo aby si fakt niečo poriadne naplánoval. Tú hrebeňovku s bráchom kašlem, rozmýšľal. Púť do Assisi... na to je ešte čas. Lyžovačka? Thajsko? Všetko mu to poletovalo hlavou, no jedno po druhom zavrhol. Vedel, že po štyroch jazdách na skapatom snehu na Donovaloch sa začne nudiť, a vedel aj to, že o zážitky z cestovania sa potrebuje s niekým deliť, aby si ich dokázal naplno vychutnať. Sám sa niekam vybral len raz v živote, do Salzburgu, a bola to katastrofa. Po prvom dni strávenom v inak čarovnom meste opierajúcom sa o mohutnú skalu ho večer chytila taká depresia, že skoro sadol do auta a predčasne odfrčal domov. On by potreboval niečo iné...

Chvíľu bezcieľne blúdil po internete, googlil si slovné spojenia ako „netradičné zážitky“ a „reštart života“, no skákať s padákom rozhodne neplánoval a nebol zvedavý ani na psychologické drísky pseudoodborníkov, ktorých bol plný internet. No tak sa dám teda zakopať a budem čučať do tmy, pomyslel si a zadal do Googlu „sám v tme“.

„Pobyt v tme,“ hlásal hneď prvý odkaz. „Pri pobyte v tme nájdete sami seba,“ čítal ďalej, prekvapený, že ide o serióznú vec...

„Haló, je niekto doma?!“ vytrhol ho zo zadumania Kukov hlas. Kolega sa k nemu medzičasom naklonil od vedľajšieho stola a drzo zízal na obrazovku. „Vidím, že páňko ide skúsiť poriadnu jazdu. Kamoška tam bola a vraj super haluz,“ uškrňal sa.

„Čo? Fakt? To je nejaká normálna služba? Niečo ako pobyt v kryokomore?“ nechápavo vyvalil oči.

„No, asi tak. Akurát v kryokomore si pár minút, a sem ideš na týždennú dovolenku.“

„Čože?! To akože týždeň nič nevidíš, úplná tma? Všade? To ako si utrieš ríť?“

„No normálne, po pamäti... Čo ja viem, dám ti číslo na kamošku, keď chceš... Že vraj nový človek sa z nej stal... Počuj, ale hodil som ti tam článok, mrkneš ho, či tam nemám hrubice?“

„Čo? Aha, jasné... Idem na to,“ odvetil Peter, otočil sa naspäť k počítaču a zatvoril článok o pobytoch v tme.

Keďže v práci sa toho naňho navalilo viac, než očakával, k tej čudnej zážitkovej ponuke sa dostal až večer v svojom prenajatom petržalskom jednoizbáku. Prvé poschodie, žiadny balkón, radiátory naplno, zima ako v psinci. Prežívajúc cestoviny s vajcom sa vyvalil pred počítač a teraz už celkom cielene začal vyhľadávať informácie k pobytom v tme. Zaujalo ho to, musel si priznať.

„Zistite, kto vlastne ste! Odhaľte zmysel svojho života! Alebo si prídte len tak oddýchnuť do tmy,“ čítal so záujmom na stránke, ktorú mu vyhodilo ako prvú. Žeby práve toto potreboval? Takúto haluz? „Čaká vás jedinečný spirituálny zážitok. Vaším lekárom bude tma. Nemusíte z nej mať strach – nikdy na váš chrbát nenaloží viac, ako znesiete... Budete prekvapení, čo všetko zažijete na jednom mieste bez toho, aby ste pre to čokoľvek urobili. Mimoriadne živo sa vám vybaví aj dávno zabudnuté spomienky z detstva, zmierite sa s tým, čo vás dlhé roky ťažilo na srdci. Môžete prežiť aj mimotelovú skúsenosť či astrálne cestovanie, takmer každý z našich návštevníkov hovoril o živých projekciách či pozorovaní vlastnej aury. Zakúsiť môžete doslova vesmírny výlet i skutočné osvietenie,“ hltal sľubované benefity a stále neveril, že toto je naozaj.

„Počas pobytu u nás sa môžete tešiť na samé rawfood dobroty, smoothie maškrtky z nášho bioovocia a biozeleniny, zeleninové šaláty od výmyslu sveta,“ študoval ďalej. Tak na toto ma nenalá-kate, pomyslel si a klikol na „históriu pobytov v tme“.

„Pobyty v tme majú svoju dlhú tradíciu. Túto metódu poznali a aktívne využívali rôzne kultúry: od starých Egypťanov cez tibetských mníchov až po Indiánov a šamanov... Jej základom je senzorická deprivácia a slúži predovšetkým ako nástroj se-bapoznania. V tme strácate pojem o čase, ktorý pre vás úplne prestane existovať. Ľudia z niektorých kultúr podstupovali až ročný pobyt v tme,“ čítal so zaujatím. Rok v tme? pomyslel si. To predsa nie je možné...

„Účinky pobytu v tme...“ čítal ďalej pozornejšie, keďže na toto bol fakt zvedavý. „Pobyt v tme, ktorý je spojený aj s úplným tichom, má viacero pozitívnych vplyvov na telo a dušu. Je prevenciou proti civilizačným chorobám, pomáha zregenerovať psychické sily, priaznivo pôsobí na zmyslové orgány, zvyšuje

odolnosť voči záťažovým situáciám a podporuje vašu kreativitu. Tma v neposlednom rade umožňuje tvorbu melatonínu, hormónu posilňujúceho imunitný systém,“ hltal informácie, pričom výpočet pozitív ešte pokračoval. Mali ho čakať aj živé obrazy a predstavy, zregenerovanie po všetkých stránkach, zlepšenie čuchu, chuti či sluchu, získanie odstupu od svojich životných problémov a ako bonus – plnohodnotný spánok. Ju-chuchúúúú!

Vstrebával informácie a úplne prestal vnímať čas. Všetko ako-by mu bolo šité na mieru. Nenachádzal žiaden problém. Nemusí nikam ďaleko cestovať, s nikým sa otravovať ani sa obávať, že na susednej izbe bude päťčlenná rodinka Talianov s uvrešťaným novorodencom. Ticho, tma, svätý pokoj... Celý vzrušený klikal ďalej, na chladnúce cestoviny úplne zabudol.

„Ako to u nás vyzerá?“ prihovárala sa mu veľmi profesionálne vytvorená webstránka. „Domček na terapiu tmou sa nachádza uprostred našej krásnej biofarmy, hneď pod lesom neďaleko Banskej Štiavnice. Naším cieľom sú kvalitné bioprodukty, ovocie a zelenina, zameriavame sa na permakultúru a alternatívne energetické zdroje... bla-bla-bla...“ Toto ho nezaujímalo. „Domček, do ktorého, veríme, skoro zavítate práve vy, je postavený z prírodných materiálov – z dreva, slamy a hliny. K dispozícii máte jednu miestnosť trikrát štyri metre, predsieň s odhlučnenou chladničkou, kam vám bude náš človek nosiť stravu, kúpeľňu so sprchovým kútom, umývadlom a toaletou. Na plnohodnotný spánok slúži pohodlná posteľ, k dispozícii sú, samozrejme, paplón, vankúš a deka. Nechýba stôl so stoličkou, dostanete množstvo papierov, ceruziek, plastelínu, hudobné nástroje (panova flauta, tibetská miska, kalimba) a karimatku na cvičenie,“ nasával ďalšie informácie, a hoci slová ako permakultúra či kalimba mu nič nehovorili, nenechal sa odradiť. Práve

naopak, a preto sa nespoznával. Na akejkolvek ponuke cestoviek okamžite nachádzal množstvo problémov a skrytých pascí. Vedľa hotela je frekventovaná cesta. Jedáleň vyzerá ošarpane. Zdá sa, že do hotela, ktorý už takmer objednal, chodia najmä Rusi a lepšie izby dostanú len domáci Španieli. Plážové ležadlá za poplatok... Toto všetko čítal priamo alebo medzi radkami. A tu nič... Teda, tá bio-raw-grc strava nie je práve bonusom. Ale čo... Nabalí si proteínové tyčinky, slaninu, klobásy a Májku, samozrejme. Nie je problém.

„Pobyty si môžete rezervovať telefonicky alebo mailom, odporúčame vám minimálnu dĺžku osem dní, no po dohode to môže byť aj menej,“ oznamovala mu stránka. „Najbližší voľný termín je 8. mája...“

„Čože?!“ vyhrkol, keďže medzičasom dospel k názoru, že by sa tam nedbal vybrať aj hneď, ideálne počas Vianoc. Nič to, podobných stránok si všimol viacero, hádam to nebude všade takto vybookované.

„Cena za pobyt v prípade 7 nocí (8 dní) je 420 eur,“ poskočilo mu obočie. Akože za čo? Ved' tam bude len sedieť alebo ležať a zízať do tmy... Žeby za tie bio sračky, ktorými ho budú štopať? Možno by sa dalo dohodnúť, že to nechce all inclusive, dá si vodu z vodovodu, odhlučnenú chladničku si napchá normálnou chlarskou žranicou a nech mu maximálne raz za deň donesú pol litra cviklovej šťavy, keď na tom budú trvať.

„Pomoc terapeuta,“ čítal ešte. „V prípade potreby sa raz za deň môžete porozprávať s naším vyškoleným terapeutom, ale pochopíme, ak sa rozhodnete prežiť týždeň v tichu a meditáciách.“

„Možnosť B je správna,“ zašomral Peter, keďže predstava, že by mu niekto pokojným hlasom Buddhu dával vysoko cenné rady do života alebo ho len empaticky počúval s občasným „uhm“ a „hmm“, mu pôsobila priam fyzickú nevoľnosť. Stačilo desať psy-

choterapeutických sedení, ktoré mu jeho psychiater odporúčal ako doplnkovú liečbu. Bola to katastrofa a vyzeralo to presne ako vo filmoch. Najprv mal niečo namaľovať, potom sa pokúšal identifikovať machule na kartičkách a nakoniec to boli hodiny bezvýsledného tliachania. Viac hovorila psychologička s výbuchom na hlave. O svojich nepodarených deťoch a nepoužiteľnom manželovi. Asi zvolila taktiku: ak chcete, aby boli ľudia šťastní, hovorte im o svojom nešťastí. Keď mu ponúkla jedenáste sedenie grátis, s poďakovaním odmietol. Niektoré veci jednoducho nepotrebuje ani zadarmo... Nie, jediné, čo naňho zaberalo, bola chémia, pravidelné dávky antidepresív a drobných piluliek na spanie, presnejšie: jedny boli na zaspatie, druhé na udržanie spánku. „Už mi dochádzajú!“ pomyslel si vzápätí. No keďže po psychologičke zo svojho života vypoklonkoval aj nekresťansky drahého psychiatra (žeby jeho vysoké ceny mali pôsobiť uzdravujúco?), musel prísun bobúľ riešiť alternatívne. Na internete človek zoženie všetko, a ak náhodou vypadne sieť, je tu ešte Kuko. Kolega rád skúšal všetko, alkohol bol preňho detská zábavka, obdobie marihuany, kokaínu a pervitínu mal tiež za sebou a posledné roky testoval kombinácie medicínskych zázrakov. Antidepresíva mu šmakovali najviac. Raz, v záchvate ničím nepodloženej úprimnosti, sa mu Peter priznal so svojimi problémami so spánkom (tie ostatné utajil) a odvtedy mal za priateľské ceny prakticky každodenný prístup k tomu, čo k životu potreboval.

Pošúchal si unavené oči a mrkol na hodinky. Jedenásť, čas odchodu do postele. Naučil sa totiž, že ponocovanie jeho problémom so spánkom rozhodne nesvedčí. Blížili sa Vianoce, celebrity si vypínali mobily alebo ich zavalené prácou nedvíhali, a tak si povedal, že nasledujúci pracovný deň by mohol patriť k tým oddychovejším. Načíta si o svojej dovolenke v tme všetko, čo sa len bude dať: lebo už vedel, že to skúsi. Necúvne. V hrudi sa mu

zrazu akoby oteplilo a srdce sa prudšie zatrevalo. Čo to bolo? Po rokoch živorenia mal problém rozoznať pocity radostného očakávania, ak nie priamo šťastia.

Ako to vopred profesionálne odhadol, štyri dni pred Vianocami naozaj už všetkých chytila sviatočná nálada a pracovalo sa skôr demonštratívne. Hneď ako prišiel ráno rekordne rýchlo do roboty (východniari sa už asi začali sťahovať do svojho kráľovstva), absolvoval povinné prekáračky s Robom a Kukovi naznačil, že potrebuje bobule, začal hľadať ďalšie užitočné informácie k pobytom v tme. Bratia Česi, prirodzene, tiež ponúkali širokú paletu služieb a svojím kvetnatým jazykom ho triafali priamo do srdca. „Pokud toužíte po hlubším spirituálním zážitku, pak doporučuji na 13 dní a víc. Až zhruba od 12. dne produkuje tělo DMT v plném rozsahu (duchovní molekula, která umožňuje lucidní snění, mimotělní zážitky, atd...)“, lákali ho rafinovane, takže mu to nedalo, a musel drgnúť do Kuka, ktorý svoju kučeravú hlavu skláňal nad mobilom.

„Kukaj,“ ukázal mu na obrazovku. „Toto by sa ti mohlo páčiť: ‚lucidní snění, mimotělní zážitky‘, a úplne bez chémie!“ vycieral sa. „A iní sľubujú astrálne cestovanie, sledovanie vlastnej aury a osvietenie. To asi na záver, keď konečne zažnú lampu.“

„O čom to...? Ahááá! Pánko to myslí vážne,“ pokýval kolega uznanlivo hlavou.

„Čo myslí vážne?“ pozrela na nich ponad monitor Táňa. Nemohlo jej nič uniknúť, správna novinárka.

„Idem sa dať zahrabať pod zem, ako si mi láskavo poradila,“ rozhodol sa vyjsť Peter s pravdou von. Bol nekonečne hrdý, že sa konečne rozhybal, a navyše si vybral takýto výnimočný zážitok. „Hneď začiatkom roka. Teda dúfam.“

„A to akože ako?“ sledoval jej zamračené čelo. „Nerozmýšľaš o nejakých hlúpostiach, však? Vieš, že ťa tu máme všetci radi!“

„Garantujem vám, že Peťo ide na dovolenku, akú ešte nevykúšali ani tie najscetovanejšie celebrity,“ uškrnul sa veľavravne Kuko.

„Čože, kam ideš?“ prejavila okamžite záujem Cica, ktorá neustále dopĺňala svoje znalosti luxusných dovolenkových destinácií. Dávalo jej to zabráť, keďže ešte pred rokom okopávala zemiaky v nejakej liptovskej osade a veľkým svetom pre ňu bol už Ružomberok.

„Adelu by som nepodceňoval,“ nevšimal si ju Peter. „Toto je jej oblasť. Určite tam už bola.“

„Pravda, pravda,“ pritakal Kuko. „Tá tam určite chodí na víkendy,“ dodal a zaťukal na obrazovku, na ktorej práve vyskočila fotka útulnej chalúčky obklopenej bujarou zeleňou. To už sa na stoličke priviezol aj Robo, aby zistil, o čo ide.

„Čo? O čom to točíte? Aká dovolenka? Adela je niekde? Vypýtať fotky!“ pokúšala sa zorientovať Táňa, no Peter ju ešte plánoval trochu podusiť.

„Osem dní, jedlo mi budú nosiť na izbu, žiadni ďalší turisti v rezorte, ticho, panenská príroda,“ vymenúval a skvelo sa bavil.

„Bali alebo Maldivy!“ vyťahovala zemepisné vedomosti Cica.

„Vedľa a vedľa,“ chytil sa už aj Robo, ktorý medzičasom zoberal Petrovu myš a pátral v jeho počítači na vlastnú päsť. „Rezort je dokonca odhlučnený a jeho prevádzkovateľ sľubuje totálnu očistu tela aj ducha!“

„India?“ skúsila Cica a zvedavosť medzičasom prinútila objemnú Táňu, aby sa došuchtala k trojici chlapov sledujúcich obrazovku.

„Nabok! Ukáži!“ fučala, akoby sa vzdialenosť od jej stola k Petrovmu počítala v svetelných rokoch. „Odstrihni sa od sveta...“ čítala. „Čože, ty si to fakt chceš hodiť?“ pokrútila hlavou. „Náš

domček na terapiu tmou je kompletne izolovaný od svetla aj hluku vonkajšieho sveta. Vedeli ste o tom, že tma je mimoriadne účinný nástroj, ktorý dokáže transformovať váš život v mnohých oblastiach?“ rapotala rýchlo, nechápavo sa mračiac. „Podporuje meditáciu, prácu s myslou, rozvíja sebazpoznanie a odkrýva vašu vrodenu múdrosť. Bla-bla-bla... Vďaka týždennému pobytu u nás budete žiť zdravšie a vedomejšie v každodennosti. Nezáleží na vašom veku, životných skúsenostiach, pohlaví či náboženskej orientácii,“ čítala čoraz hlasnejšie, krútiac pritom hlavou, až jej štrngala retiazka od okuliarov. „Tak z toho som pekne mimo,“ zakončila a ponad okuliare zvedavo pozrela na Petra. Vlastne naňho pozerali všetci, dokonca aj Cica, ktorá tradične spracúvala informácie pomalšie než ostatní. Peter si ich ešte chvíľu vychutnal a potom spustil.

„Takto... Volá sa to terapia tmou. Je to normálny zážitkový pobyt, ako keď ideš do kryokomory alebo do wellneska. Zatvorí ťa do domčeka bez okien, kvalitne zvukovo izolovaného. Ľudia tam normálne chodia ako na Krétu alebo Malorku, na týždeň alebo aj viac. Raz za deň ti donesú stravu, a keď chceš, môžeš pokecať s terapeutom... Čo ja nechcem, samozrejme! Väčšinou je okolo toho kopec ezoterických sračiek a ešte viac eko-bio sračiek, ale to ide mimo mňa. Ja si tam chcem oddýchnuť,“ zakončil spokojne, a už vôbec neskrýval nadšenie.

Robo mu ukázal vztýčený palec, Cica vyprskla do smiechu a Táňa stále len krútila hlavou a zjavne sa nechystala oceniť originalitu tohto nápadu.

„A za to sa platí alebo čo?“ spýtala sa pochybovačne.

„Jasné, pár stoviek tam nechá, kamoška tam bola,“ zamudroval Kuko.

„Čože, ty poznáš niekoho, kto tam bol?“ čudovala sa Táňa – a nehrala to, keďže ako Peter zistil už dávnejšie, svet mimo

šoubiznisu bol pre ňu neprebádaná pôda. Koľko plastik má ktorá moderátorka, to vedela naspamäť, ale koľko máme na Slovensku pamiatok UNESCO, to by nedala ani so štedrou toleranciou. Nakoniec sa však predsa len spamätala.

„A čo si to hovoril? Adela tam už bola? Zavolaj jej, Kuko, nech dá fotky. To by mohol byť dobrý matroš. Dobrovoľne sa nechala zatvoriť do tmy! Je zúfalá?! Aké problémy si liečila v tme?“ sypala titulky.

„Ale nie, neviem, či tam bola,“ bránil sa Kuko. „To som len tak hádal, kto z celebrit by sa na to dal...“

„Aha... Aj tak jej zavolaj, či o tom uvažovala. Niečo z toho spravíme. Strašná haluz. Ako si na to prišiel, Peťko?“ ustarane sa pozrela na svojho inak obľúbeného podriadeného, o ktorom si doteraz myslela, že má čisto racionálny pohľad na svet. „Ja som to nehovorila vážne, aby si sa zahrabal. Fakt, choď normálne niekam, neblázni.“ Pohľadila ho po chrbte materským gestom a netušila, že dráždi hada holou rukou.

„Ako normálne niekam?“ naježil sa, keďže očakával úplne inú reakciu. Niečo ako obdivné potľapkanie po pleci. „Ja pôjdem normálne sem, čo je na tom nenormálne?“

„Ty to myslíš vážne?“ spýtala sa prekvapene, čím ešte priliala olej do ohňa.

„Skapem z teba! Tak včera mi tu plíš uši, aby som konečne niekam vypadol, blbé Donovaly a neviem čo mi tu tlačíš, a keď si niečo vyberiem, tak sa čuduješ,“ penil. „Môžem sa, prosím, slobodne rozhodnúť?“

Táňa len prevrátila oči, nervičky podriadených vždy zvládala s bravúrou. Robo mu spoza jej chrbta opäť raz ukázal vztýčený palec a potom ho vymenil za prostredník.

„Okej, choď si, kam chceš,“ vzdychla nakoniec. „Ale potom sa nestážuj. A keď to prežiješ, mohol by si napísať nejakú repku, zoberú to určite na regióny. Skúsiš niečo aj nafotiť?“ uzavrela

pragmaticky a obrátila sa na odchod, nevšímajúc si Petrov znechutený výraz a Kukovu grimasu. Jasné, človek vypadne z práce, ale práca ide všade s ním. Horí na Thassose a ty si tam práve resetuješ hlavu? Smola! Vybral si sa za krásami Tatier, no český turista sa pod Rysmi dodrúžgal? Ideš, ideš, ideš! Peter sa radšej rýchlo obrátil k počítaču a hromžil popod nos.

„A kde to teda je?“ ozvala sa nečakane Cica, ktorá stále naháňala v svojej hlavičke pojmy z geografie. „V tej Indii?“

„Ach, jaj,“ pokrútil hlavou Peter.

„Nie, moja, tesne vedľa, na Srí Lanke to robia,“ predniesol celkom vážne Kuko a rýchlo sa sklonil k mobilu, aby nevidela jeho potláčaný smiech.

Peter nevedel, či bol dnes v práci pre svoje dovolenkové plány za dobrodruha alebo blbca. Po tom, čo jeho skromné obydlie „rozvoňali“ cestoviny (tentoraz s tvarohom, na sladko), pokračoval v skúmaní pobytov v tme. Ponúk na Slovensku bolo viacero, všetky si boli cenovo podobné, aj ladením do ekoštýlu alebo možnosťou využiť nejakého spovedníka či terapeuta. Sedela aj dĺžka, i keď niektorí – očividne neradi – ponúkali aj troj- či päťdňové pobyty. Vraj to je skôr na vyskúšanie...

Následne sa preklikal na osobné skúsenosti tých, ktorí o terapii tmou blogovali či diskutovali na fórach. „Zatvorený v tme zistíš, kto skutočne si!“ vyhrážal sa mu nejaký Adam s chudým ksichtom, okuliarikmi bez rámu a povýšeneckým výrazom, ktorý Petra okamžite odradil od ďalšieho skúmania jeho intelektuálnych výlevov. „Bol som zvedavý a dlhodobo unavený, tak som sa na to dal,“ písal pre zmenu Miloš, ktorý toho v živote podľa jeho príspevkov vyskúšal mnoho. Nepál, stopovanie v Gruzínsku, lyžovanie na lavinóznych svahoch a, samozrejme, otužovanie